

Jakobe blev rød. Hun følte sig truffet af Moderens Bebrejdelse.

„Lille Mor,“ — hun bøjede sig frem for at skjule sin Forlegenhed og lagde Haanden hen paa Moderens Arm — „Du veed nok, det er nu engang gamle Jomfruers Svaghed.“

*

*

*

Per blev i disse Foraarsmaaneder en hyppig Gæst i det salomonske Hjem. Vistnok var det stadig Nannys Person, der hovedsagelig drog ham dertil; men ogsaa det ham saa nye og fremmedartede Familjeliv øvede en mægtig Tiltrækning paa ham.

En Aften, da han var gaaet, kunde Jakobe ikke lade være med at henkaste det Spørgsmaal:

„Gud veed, hvad Hr. Sidenius egenlig tænker paa, naar han saadan sidder og ser hen for sig uden at sige noget?“

Han sad og tænkte paa sit eget Barndomshjem. Han saa for sig Dagligstuen derhjemme, saaledes som den stod tydeligst for hans Erindring: i de lange Vinteraftener, naar den enlige Lampe brændte døsigt paa Bordet foran Hestehaarssofaen og Faderen halvslumrede i den stivryggede Lænestol med sin grønne Papskærm for Øjnene, mens Signe læste højt af Avisen og de mindre Søstre sad krumme over deres Stoppearbejde og hvert Øjeblik skottede op til Uret paa Sekretæren for at se, om Vægteren ikke snart vilde komme og forkynde Sengetid. Han hørte igen hine smaa Suk, der nu og da lød fra Soveværelset ved Siden af, og hvormed Moderen derinde i Sengen gav sit altid lidt be-